

תת"ע 4310/09/21 - פריד ג'בר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 4310-09-21 מדינת ישראל נ' ג'בר

בפני כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
פריד ג'בר
נגד
מדינת ישראל
המבקש
המשיבה

החלטה

- בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 21.12.21.
- ביום 18.09.21 קיבל המבקש לידיו דו"ח מסוג הזמנה לדיון שמספרו 54250012819 המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב מסוג שברולט מ.ר. 510-74-602 בכביש 60 בק"מ 110 מדרום לצפון וביצוע עקיפה של רכב אחר כשהדרך לא פנויה במרחק מספיק כדי לאפשר ביצוע העקיפה בבטחה, ובכך גרם לסיכון נסיעתו של רכב אחר בניגוד לתקנה 47(ד) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.
- המבקש זומן לדיון ביום 20.10.21 בשעה 10:00. ביום הדיון התייצב המבקש, לאחר שכתב האישום הוקרא לו, הוא אישר כי הבין את תוכנו, אך בקש דחייה וציין כי הגיש בקשה לביטול פסק דין אחר שניתן בהעדרו.
- לבקשת המבקש נדחה הדיון ליום 21.12.21 בשעה 10:00. ביום הדיון אליו זומן, לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו העונשים הבאים: פסילה למשך 5 חודשים(תוך הפעלת עונש פסילה על תנאי וקביעה כי הפסילה תבוצע בחופף), פסילה על תנאי של שלושה חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

- המבקש, טען כי נעדר מהדיון כיון שהיה חולה, ואף שיגר באותו היום בקשה לדחיית מועד הדיון עם אישור המחלה. אך מבדיקה שערך עלה כי הבקשה לא מצויה בתיק בית המשפט והמסקנה המתבקשת היא כי העניין נובע מטעות של מזכירות בית המשפט.
- לטענת המבקש נודע על פסק דין שניתן בהעדרו ועל הפסילה רק לאחר שפנה למשרד הרישוי. הוא ציין כי בית המשפט הטיל עליו פסילה בחופף לפסילה על תנאי שהוטלה עליו, אך פסילה זו בוטלה ובשל כך נגרם לו עיוות דין ונזק בלתי הפיך.
- המבקש הוסיף וטען כי הוא סבור שיש לו טענות משפטיות וענייניות אשר יש בהן כדי לשנות את פסק הדין, אותן הוא מבקש להציג בפני בית המשפט וכי ראוי כי תינתן לו הזדמנות לעשות כן.

לאור האמור עתר המבקש לביטול פסק הדין ולקביעת מועד חדש לדיון.

טענות המשיבה

- המשיבה טענה כי המבקש קיבל לידיו החלטה של בית המשפט אשר על גביה מצוין באופן ברור מועד הדיון. אמנם צורף אישור מחלה אך לא ברור מדוע הבקשה הוגשה בחלוף חצי שנה ממועד הדיון. וכי די בשיהיו זה כדי לדחות את הבקשה על הסף.
- המשיבה הוסיפה כי טענת הבקשה לעניין הפעלת העונש המותנה שבוטל לא גרמה למבקש עיוות דין שכן בית המשפט אף הטיב עמו שכן עונש התנאי הופעל בחופף, כך שהפלתו לא גרמה כל נזק למבקש.
- המשיבה אף טענה כי שכחה או בלבול אינם באים בגדר "סיבה מוצדקת" כמשמעותה בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב] התשמ"ב-1982, אשר מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם. בעניין זה הפנתה המשיבה לע"פ 9053/05 סיג דינאל נ' מדינת ישראל(פורסם בנבו 17.04.05). לאור האמור ולאור עקרון סופיות הדיון, עתרה המשיבה לדחיית הבקשה.

דיון והכרעה

- סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כ"ל העוסק שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 7.4.2008): "העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".
- לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעון בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.
- כאשר נאשם הזומן לדיון כדי ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
- סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.
- ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי: "לכל אדם הזכות ליומנו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלול להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

- הדיון נדחה לבקשת המבקש ובנוכחותו ליום 21.12.21.
- המבקש לא התייצב למועד הדיון וטען כי שלח בקשת דחיה ואת האישור הרפואי, ולאור העובדה כי המסמכים האמורים לא מצויים בתיק הוא הגיע למסקנה כי הדבר נובע מטעות של המזכירות.
- דא עקא כי הכלל הוא, כי להנהלת בתי המשפט, ככל רשות מנהלית עומדת חזקת התקינות המנהלית, שלפיה מוחזקת היא כמי שפעלה כדיון, כל עוד לא הוכח אחרת. על הטוען כנגדה, עליו מוטלת החובה להניח תשתית עובדתית המתאימה לאישושה (ע"פ 8551/11 **כהן סלכני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.08.12). המבקש טען טענותיו בעלמא, מבלי שצריך כל אסמכתא או ראשית ראיה לטענותיו. ולא הרים את הנטל המוטל עליו בעניין זה.
- לא זו אף זו, למותר לציין כי, כבר נפסק כי בלבול או שכחה, אינם בהם בגדר "סיבה מוצדקת" לביטול פסק דין, כמשמעותה בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב] התשמ"ב-1982, אשר מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם. בעניין זה ראו למשל ע"פ 9407/05 **קינב אללה נ' מדינת ישראל**(פורסם בנבו 08.05.2009); ות"ע 558-02-09 **וליד גמאמעה נ' מדינת ישראל**(פורסם בנבו 4.06.09), וכן ע"פ 9053/05 **סיג דינאל נ' מדינת ישראל**(פורסם בנבו 17.04.15) שם נאמר בין היתר: "...טעויות ברישום, שכחה לגבי מועד הדיון וכיוצ"ב אינן עולות כדי "סיבה מוצדקת" וכי מקרי אי התייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, הינם רבים מכדי שטענות אלה תהפוכנה לעילה מספקת לביטולו של פסק דין שניתן בהעדרו של הנאשם עקב אי התייצבותו..."
- בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון הוצגה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

האם קיים חשש לעיוות דין

- גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).
- כלכל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דין (רע"פ 1911/18 עמית גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).
- לטענת המבקש במידה ויבוטל פסק הדין יש סיכוי טוב שהוא יזכה במשפט או שלכל הפחות ישונה העונש לעונש ההולם את הנסיבות. לא למותר לציין כי טענותיו של המבקש נטענו בעלמא מבלי שצורפה כל ראיה לתמיכה בהן ובשל כך, אף בעניין טענה זו המבקש לא הרים את הנטל הנדרש.
- יתרה מכך, גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל מיום 23.2.2004).
- לזו זו, העונה שהוטל על המבקש, תוך שנלקח בחשבון עברו התעבורתי, לא רק שאינו חורג מההענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשע המבקש, אלא שהוא אף מקל עמו.

שיהיו בהגשת הבקשה

- מדובר בבקשה שהוגשה בשיהיו ארוך, של כתשעה חודשים ממועד ביצוע העבירה וכחצי שנה ממועד מתן גזר הדין, זאת ללא הסבר מספק, די בכך להביא לדחיית הבקשה (השוו ע"פ 75464-12-19 **מעגל שני בע"מ נ' מדינת ישראל** מיום 29.1.2020(לא פורסם)).
- לפיכך, איני סבורה כי ייגרם לנאשם עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין. בנסיבות העניין אף לא ראיתי מקום לקיים דיון בבקשה.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשפ"ב, 13 יוני 2022, בהעדר הצדדים.